

бонти. . . Знамъ, ще хванешъ да ми говоришъ принципи! Пардонъ. Тѣхниятъ принципъ трѣбва да бѣде единъ: Да си оплетжтъ кошницата. Споредъ мене, това е главната добродѣтель въ настоящия вѣкъ, и най-умната добродѣтель: да имъ бѣде добръ... Добръ ли е да се оставатъ телешки други да имъ разбитъ живота, да останатъ на пжтя, голи и нещастни? Да бѣджтъ вѣчно обидени, онеправдани, излѣгани отъ сѣдбата, да скимтжтъ, като обрани просеци и цѣлиятъ свѣтъ да имъ бѣде кривъ? Съ една рѣчь, искамъ дѣцата ми да бѣджтъ съврѣмenniци на своето врѣме и синове на своята срѣда . . .

— Но ти самъ не си такъвъ! извика прѣхласнато Панчовъ, ти би се отвращавалъ отъ баща си, и отъ себе си, ако би ти далъ такава отхрана!

— Не! Азъ съжалявамъ че не съмъ ми я дали отговори Братаковъ въ силно раздражение; — нѣмаше така да пропадне мизерно цѣлиятъ ми животъ — отъ страхъ да недокажъ еди-кому си интереситъ, отъ стѣснение да не нарушжъ еди-кой си принципъ и глупостъ... Да!... Това е моятъ погледъ на възпитанието, господинъ Панчовъ; — който дава днесъ друго, той прави прѣстѣпление противъ доброто бѣдѣще на дѣцата си; а азъ не съмъ врагъ на мойтъ...

Прѣнието се продължи доста врѣме. Панчовъ излѣзе твърдъ възнегодувалъ отъ кжщата на приятеля си.
